

Látogatás egy sokat megélt hegyvidéki polgárnál

Nagy felüdülést jelent számomra, amikor a munkás hétköznapiakat olyan programok teszik színesebbé, mint amikor Cseresznyés Pál, hegyvidéki nyugdíjas meghívására majdnem egy egész délutánt tölthettem együtt egy értékes életút birtokosával.

Gyerekkoromban belém ivódott, hogy az időseket tisztelni kell. Ahogy az ember maga is érik, korosodik már nem csak tudja, hanem érti is, mennyi minden miatt jár ki az őszinte megbecsülés az idősebbeknek.

Mi, „hetvenkedők”, tudjuk, hogy a szeretet rengeteg nehézségen átsegíti az embert élete során. Talán nem szerénységtelenség azt mondani, hogy ahogy egyre bölcsébbé válunk, úgy egyre könnyebben észrevesszük azt, aminek örülni lehet. Egyre jobban értékeljük a nyugalmat, és a testi-lelki biztonságot. Bizonyára sok, nagyszülő korban levő honfitársam érez egyre gyakrabban hozzám hasonlóan, tudniillik, hogy a sok munkás évtized után már nem elsősorban a saját, sokkal inkább gyermekeink, unokáink boldogulása válik fontossá, ad örömet.

A kormány megbízatásának kezdetekor tudtuk – és nem is rejtettük véka alá –, hogy Magyarország talpra állítása áldozatokat és sok munkát fog követelni valamennyiunktől. Köszönet illeti az időseket, hogy megannyi végigdolgozott évtized után kitartottak, és mi végezhetjük munkánkat gyermekeinkért, unokáinkért, a jövőért. Hisszük, hogy minden igyekezet akkor nyer értelmet, ha van kiért dolgozni. Ezért tartjuk fontosnak a több gyermeket nevelő családok támogatását. Ezért adunk segély helyett munkát a rászorulóknak. Ezért kötjük a családi pótlékot a gyermek iskolai jelenlétéhez. Ezért csökkentettük immár harmadjára Európa legmagasabb rezsiköltségeit. Ezért vezettük be a mindennapos kötelező tornaórát az iskolákban, hogy gyermekeinket, unokáinkat egészséges életvitelre neveljük.

Bízunk abban, hogy az általunk meghozott áldozatok és erőfeszítések meghozzák gyümölcsüket, gyermekeink és unokáink pedig jól tudják learatni azokat, és helyesen adják tovább az ő utódaik számára.

